

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars tertia, hoc est:
Tractatio evangeliorum tam dominicalium, quam
festivalium, ad recte se sub variis tentationum generibus
gerendum, disposita**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126133](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126133)

Qui lapide ictus est, quærit medicinam: ictus autem calumniæ gravius, quam lapides feriunt. Est enim calumnia clava & gladius, & jaculum incurabile, ut ait Salomon, Prov. 25. v. 18. sed his veritas mederi potest, quæ ubi negligitur, vulnera acerbiora fiunt, ait Ambrosius.

Ne verò patent homines ejusmodi contumeliosi, se quicquid hujus mali gesserint, impunè laturos: Minimè. Ubi enim convitiis suis satis debacchati, & gladio pestiferæ linguæ atque arcu calumniarum, piis insidiati sunt, tandem arcus eorum confringetur, & gladius intrabit in cor ipsorum, Psal. 37. v. 15. in æternam ipsorum ignominiam & opprobrium.

De Secundo.

Sequitur *Medela*, quæ fluit
 I. Ex Christi mansuetudine, quæ elucescit ex verbis Matthæi dicentis: Et factum est, discumbente eo in domo: Ecce, multi publicani, & peccatores venientes, discumbebant cum Jesu, & discipulis ejus. Quo indicat, non modò Christum ergà Matthæum se benevolè exhibuisse, ut cum ipso ad invitationem ejus in domum suam descenderit: sed & ergà reliquos convivas, cum quibus discubuerit, & cibum cepit; licet magni & nefarii peccatores illi fuerint.

Diabolus semper nobis persuadere fatigat, Christum peccatores abominare, & detestari. Sed hinc contrarium perspicimus. Discumbit enim ille cum publicanis & peccatoribus. Quinam fuerunt peccatores & publicani? Publicani fuerunt omnibus abominabiles ob execrabile avaritiæ

vitium. Peccatores verò hi ejusmodi malefici, qui in publicis peccatis & flagitiis, cædibus, avaritia, scortatione, libidine, adulterio furto & rapinis, aliisque famosis ejusmodi vitiis, sine propudio degebant. Apud Judæos tanquam proverbium celebratum, quod si hominem impium, & nullius conscientiæ denotare voluerint, publicanum & peccatorem eum vocaverint. Quò procul dubio, Christus respexit, ubi de homine, qui omnem admonitionem spernit, & neque fratrem suum, neque alios, neque Ecclesiam audire vult, dicit, quod sicut publicanus & Ethnicus nobis esse debeat, Matth. 18. v. 17.

Et nihilominus Servator cum ejusmodi peccatoribus & publicanis conversatur, manducat cum illis, quò benignitatem, humanitatem, & mansuetudinem suam sufficienter probat, se nullum peccatorem despiciere, vel abjecturum esse, Joh. 6. v. 37. Sed potius promptum esse, omnibus gratiam suam exhibere, qui illam desiderent.

Quod si igitur & tu miser peccator es, qui hæcenus in catalogo peccatorum & publicanorum fuisti, noli propterea desperare: sed potius fide intueri Jesum tuum, inter medios peccatores & publicanos hinc decumbentem, quod si illos non neglexit, neque te negliget: si illos non abjecit, neque te abjiciet, si illos in gratiam recepit, te quoque in gratiam recipiet.

Præclara sunt verba Bernhardi: Omnino propter mansuetudinem, quæ in te prædicatur, curimus post te, Jesu bone, audientes, quod non spernas pauperem, peccatorem non horreas. Non horruisti confidentem Latronem, non supplicantem peccatricem,

Cananæam, non deprehensam in adulterio, non sedentem in telonio, non negantem discipulum, non persecutorem discipulorum tuorum, denique non ipsos crucifixores tuos.

Quia verò Servator *pœnitentes peccatores* saltem in gratiam recipit, quales fuerunt publicani & peccatores in prælecto Evangelio: illi qui aut præfractè in peccatis pergunt, aut ex merâ hypocrisis illum accedunt, ut Pharisei, ipsi abominabiles erunt, nec ullum cum ipsis habiturus est commercium. Propterea opus est, ut seriâ pœnitentia ad ipsum te recipias, verbum ejus diligas, & Evangelium ejus cum gaudio suscipias, sic & tu ipsi gratus eris, ad te intrabit, & cœnabis cum ipso, & ipse tecum, Apoc. 3. v. 20.

II. *Ex Medici aptitudine*, de quâ ait: Non est opus Medico valentibus, sed malè habentibus. Quem per Medicum intelligat, ipse in sequentibus explicat, inquit: Veni vocare peccatores ad pœnitentiam, quo innuit, seipsum hunc Medicum esse.

Suprà percepimus, quomodo omnes in hoc mundi Nosocomio variis morbis laborantes decumbamus, nihil aliud, quàm mortem temporalem & æternam, quæ stipendium peccati est, Rom. 6. v. 23. expectantes.

Ad quem igitur confugiamus? cujus opem atque remedium adhibeamus? Ad te Domine Jelu confugimus, tu es Dominus Sanator noster, Exod. 15. v. 26. Hinc ipse ait: Spiritus Domini super me: etenim unxit Dominus me, ad evangelisandum afflictis misit me? Esa. 61. v. 1. Ego qui loquor justitiam, Magister sum ad salvandum, Esa. 63. v. 1. Ipse fidelis ille Samarita-

nus est, qui miserum, in latrones incidentem hominem, respexit, vulnera ejus obligavit, & curavit, Luc. 10. v. 30. seqq. Psal. 103. v. 3.

Ad hunc igitur Medicum confuge, quodcumque vel corpore vel animâ ægrotas. Non enim est carnifex, non licitor, sed Medicus. Quod si igitur æger Medicum inquirat, quidni & tu Medicum quæreres cœlestem? Maximè quia Princeps Medicorum est, qui artem suam aliquot millia annorum probavit, mutatio dexteræ ejus, Psal. 77. v. 11. Data est ei omnis potestas in cœlo & in terra, Matth. 28. v. 18. Tum & promptus est ad auxiliandum, neminem excludit, neminem despicit, nullum discrimen facit inter magnates & humiles, opulentos & pauperes, idque sine ullâ mercede. Venite ad me, inquit, omnes qui laboratis, atque onerati estis, ego reficiam vos, Matth. 11. v. 28. Esa. 42. v. 2. 3.

Et quod palmarium est, *medicamenta* ejus omninò probata sunt, talia sunt *baptismus*, Fluenta sanguinis tubra, Christi cruore tincta, quæ cuncta sanant vulnera, accepta de parente, & quolibet patante: Item *verbum ejus salvificum*, de quo scriptum: Neque herba neque malagma sanavit eos, sed tuus Domine, sermo, qui sanat omnia, Sap. 16. v. 12. & *caro ejus*, quæ vera panacæa, & *sanguis ejus*, qui vera portio vitæ, ut ipse ait: Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem habet vitam æternam: & ego resuscitabo eum in novissimo die, Joh. 6. v. 54.

III. *Ex Christi peccatoribus succurrendi promittuntur.* Non veni, ait Servator, vocare justos: Sed peccatores ad pœnitentiam

tiam. Quod & reipfa in prælecta hâc Pericope probavit. Non enim expectat, dum Matthæus animâ graviter laborans ad eum venit, vel fe accersit: sed spontè ipsi obviam progreditur, quærit & vocat ipsum, inquit: Sequereme. Tu infirmus es, ego Medicus, utere medicinâ meâ, & certissimè conscientiam tuam tranquilabis. Idem probat in publicanis & peccatoribus secum discumbentibus, quos inter medius sedet, ut artem suam in illis probet. Non quærit cibum aut potum; sed peccatores ad pœnitentiam vocare desiderat, hæc esca, hæc delictæ ejus sunt, Joh. 4. v. 34.

Hâc benevolâ promptitudine hodiernus profequitur te & me, & omnes peccatores. Quod si illum non accedis, ipse ad te venit, quærens te, ut pastor oviculam perditam, Luc. 15. v. 4. Vocat te voce suâ amabili, non ut tibi pœnam annunciet, ut Protoplastis in Paradiso, Gen. 3. v. 9. non enim Deus misit Filium suum, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per eum, Joh. 3. v. 17. ergo vocat te ad pœnitentiam. Ecce, Redemptor tuus, ut propitiatio pro peccatis tuis fieret, sanguinem suum profudit pro te, 1. Joh. 2. v. 2. Ubi Medicus est, qui cum jactura vitæ & sanguinis ægrotum curat? Hoc verò Christus Servator tuus fecit, nec quicquam à te requirit, nisi ut peccata tua seriâ cum contritione agnosceas, deprecetis verâ fide, & vitam emendes, hoc si feceris, non tibi ad damnationem imputabuntur, 1. Tim. 1. v. 15. Luc. 9. v. 56.

De Tertio.

Restat *Cautela*, quæ tribus absolvitur Regulis, ut sunt

I. Peccata tua confitere. Hoc facit Matthæus, quod enim hactenus Mammonæ mancipium fuerit, & res suas perpetuo lucro, & iniquis usuris locupletaverit, non reticet, sed rotundè confitetur, dum ait: quod Jesus se viderit sedentem in telonio. Quod & sequenti cap. 10. v. 3. facit, ubi enim nomina reliquorum Apostolorum enarrat, sibi epitheton adjicit, & Matthæum publicanum se nominat.

Jcti aliâs dicere solent: Nemo tenetur allegare propriam turpitudinem. Quod quidem locum habet *in foro solis*, sed non *in foro poli*, ubi homo peccata sui ipsius accusare tenetur. Hoc probant exempla Sanctorum, qui peccata sua non palliant & excusant, sed liberè confitentur, quò Deus glorificetur, misericordia ejus celebretur, alii peccatores ad pœnitentiam invitentur, & in tentatione contra peccata erigantur & confirmantur. Exempla sunt Mosis, Num. 11. v. 21. c. 20. v. 11. Deur. 32. v. 40. 50. Davidis, Psal. 32. v. 3. seqq. Psal. 25. v. 7. & 11. Psal. 51. v. 1. seqq. Jobi, c. 42. v. 3. Jeremiæ, cap. 20. v. 14. seqq. Danielis c. 9. v. 5. seqq. Pauli, 1. Cor. 15. v. 9. 1. Tim. 1. v. 15. Quo ipso nobis ansa datur, ne incrustemus aut palliemus peccata nostra, ut Protoplasti in Paradiso fecerunt, ubi vir culpam in Evam, Eva in serpentem devolvit, & nemo culpam suam confiteri voluit, Gen. 3. v. 12. seqq. sed sine ullâ excusatione illa confiteamur. Melius quidem esset planè non peccare, vel non aded enormiter, & cum destinato proposito: quando verò factum, majus peccatum perpetratur, si Deum illa celentur, & excusentur. Peccatum peccato addit, qui culpa, quam fecit, patrociniâ defensionis adjungit, ait Gregorius.

II. Do-